

Schroeder, Allard – De hydrograaf

Sommigen zijn de vertelkunst machtig en slagen erin je mee te slepen in hun verhaal om je niet meer los te laten; het einde van het boek is teleurstellend omdat het verhaal daar eindigt en liever nog zou je nog honderd pagina's verder hebben gelezen! Allard Schroeder is zo'n schrijver. Ik zal hier niets prijs geven van het verhaal zelf, het zou hen die het boek nog willen lezen alleen maar beroven van een betoverende ervaring. Maar verheug je op prachtige beschrijvingen van de natuur, de zee, de geestesgesteldheden van de personages in dit prachtige boek over von Karsch, een man die nog stamt uit het gepredestineerde adeldom van voor de eerste wereldoorlog en die tot op tweederde van deze roman geen aanleiding voor een literaire beschrijving lijkt te zijn. De openingszin van deze fraai uitgegeven roman luidt dan ook: "In het leven van Franz von Karsch-Kurwitz is ogenschijnlijk weinig voorgevallen dat nu, zesenvijftig jaar na zijn dood, misschien nog de moeite van het vermelden waard zou zijn".

De roman doet me sterk aan Slauerhoff denken zonder er in enigerlei mate op te lijken. Misschien is het de zee of de misterieuze Hollandse die zo'n allesbepalende rol in het verloop van de roman blijkt te spelen, misschien is het het interbellum en de onbestemdheid van het leven van de hoofdpersoon, dat leven dat nu, achteraf, wel degelijk de moeite van het vermelden waard bleek.

Niet alleen Slauerhoff maar ook du Perron dringt zich op, evenzeer als de grote Russische schrijvers, alleen al vanwege het welhaast ontroerende slot van deze schitterende roman.

Heerlijk om je te realiseren dat deze Allard Schroeder inmiddels al meer geschreven heeft. De nieuwsgierigheid is gewekt!

Enno Nuy 2002